

beskæftige 25 på fuld tid, bliver konsekvensen af en sådan »adfærdsregulering« på tværs af de reelle behov meget let flere offentlige udgifter og flere (langtids)ledige.

Også for de nyuddannede eksisterer væsentlige forskelle mellem f.eks. adademikeren, der fortsætter sit studenterarbejde efter embeds-eksamen, afbrudt af de vikariater, han kan få fat i, og den unge, der i hele sin lærlingetid har haft tæt tilknytning til sit fags arbejdsmarked.

Som lovforslaget vil fremtræde, når regeringens sammensmeltning med Socialdemokratiet er fuldbragt ved 2. behandling, vil lovforslaget have to hoveddrivkræfter for så vidt angår de fra L 57 hentede elementer:

1. Der ønskes besparelse på arbejdsministerens finanslovparagraf.
2. Man vil adfærdsregulere, hvad den nuværende arbejdsminister har valgt at kalde utilsigtede virkninger af gældende arbejdsløshedsunderstøttelsesregler.

Ad 1:

SVKR-partierne vil opnå besparelser ved at honorere langt de fleste arbejdsløshedsstimer med nøjagtigt samme beløb som nu, men vil til gengæld slå hårdt ned på nogle erhvervsgrupper, særligt kvinder, nyuddannede, deltidsbeskæftigede og lønmodtagere i firmaer, hvor beskæftigelsen er ujævn for eksempel på grund af vejrlig, skiftende råstoftilgang, maskinreparationer, sæsonudsving eller andet.

Fremskridtspartiet synes ikke om et sådant vilkårlighedsgidselprincip.

Men Fremskridtspartiet er enig i, at der skal spares på statens udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse. Så længe der ikke er flertal for den påkrævede totalomlægning på området, må følgende synspunkter sættes i højsædet:

Arbejdsløshedsunderstøttelsen udgøres ikke blot af de udbetalte kontantydelser, men også af den værdi, økonomisk som livskvalitetsmæssig, der ligger i at have op mod et halvt hundrede timer mere til sin egen rådighed hver uge end den, der går på arbejde. Blandt andet ud fra den synsvinkel er afstanden for lille mellem udbyttet af at være arbejdsløs og af at underkaste sig det slid, stress og frihedsindgribende tidsoffer, der er knyttet til, at man er bundet til et bestemt arbejde.

Kontantdelen af arbejdsløshedsunderstøttelsen blev fra den 1. juli 1988 forhøjet med 10

pct. som et af de socialdemokratiske fingeraftryk på 1988-finansloven.

Nu, da 1988 er ved at være slut, kan man passende reducere kontantarbejdsledighedsunderstøttelsen med 10 pct., for at det urimelige spænd i al fald ikke bliver større, end det var til og med 1987. Herved opnås en væsentlig større statsbesparelse, end regeringen selv har foreslået.

Vil regeringen kun gå med til en mindre nedsettelsesprocent end 10, vil selvsagt også dette få Fremskridtspartiets stemmer. Det oplyses herved, at hver besparelse med én procent ifølge Arbejdsministeriets finanslovsforudsætninger vil reducere de arbejdsministerielle udgifter med 350 mio. kr., for så vidt besparelsen måtte gælde i hele 1989.

Hertil kommer så adskillige ydelser på især det sociale område, hvor niveauet rettes ind efter arbejdsløshedsdagpengesatserne.

Under alle omstændigheder opnås mindre afbræk for den enkelte ved, at besparelserne deles ud over alle arbejdsløse, frem for at nogle få tildeles et ordentligt slag i hovedet og alle andre kan fastholde det fra 1. juli 1988 forhøjede arbejdsløshedsunderstøttelsesniveau.

Mens der således ligger sikre besparelser i Fremskridtsoplægget, er SVKR-metoderne meget mere usikre. Her forholder det sig således:

I 1988 er de meningsløse, skatteyderbetalte udgifter på området kommet op på ca. 38 mia. kr. Det vil VKR-regering nr. 2 forøge til 45 mia. kr. for 1989. Lovforlaget foregiver at få has på 170 mio. kr. af disse 45 mia. kr., men det er givet, at de foreslåede foranstaltninger vil forøge udgifterne på andre områder med større beløb. Det drejer sig især om socialbudgetterne og om de offentlige lønudgifter, men kan også indtræde på andre af de vidtstrakte områder, der nu om dage skatteyderfinansieres.

Følges i stedet Fremskridtspartiets spareforslag, vil alle 45 mia. (i det store og hele) blive afviklet jævnt fordelt over de næste 4-6 år. Løbende over perioden udmøntes besparelsen så i skattelettelser.

Ad 2:

Den nuværende arbejdsløshedsunderstøttelseslovgivning er frugten af et kæmpeflop fra VKR-regering nr. 1 fulgt op af partipolitiske paradeforestillinger iscenesat af arbejdsmini-